

Publicerad 2013-11-06 22:53 av Eriik

Medan jag väntar i livet

Sitter vid pianot igen, och låter tonerna klinga lite smått med min röst. Jag beskriver nu en målning för dig. Jag berättar tankarna bakom färgerna, och känslorna i formerna. Jag berätta hur smuts togs från jorden, kastades upp i luften och flöt där i väntan på ett svar. När det väl kom gick jag fram inunder smutsen, och den föll på mig. Sedan Stod jag där med ett leende, och kände mig heligt ohelig, kände hur smutsen färgade mig, och lät mig gå.

Konturerna visar små spretiga nyanser av brunt, och några små ljus av tynande lila. Jag skrattar lite, ler och ser ner mot pianot igen. Du frågar varför, jag kan inte vara, utan att svara, samma godhet som innan. Men hela akten drog ner mig, och sedan dess att det blivit historia, blev det historian om hur det vita fläckades. Hursomhaver ska jag berätta:

Jag stod vid porten, vid ingången till en förbjuden lustgård. För att ingången skulle uppenbara sig var du tvungen att ställa frågan, som ställer människan inför kanten. Och jag måste välja att gå nedför den. Och när jag gick nedför, tog jag nyckeln du höll fram åt mig. Jag visste att vad jag skapade där inne var min framtid. Jag fick mer av tiden än normalt, mer låg framför mig. Men någonstans skulle jag ge tillbaka, för det är trots allt bara ett lån. Jorden jag kommer från skall en dag tacksamt få tillbaka det den lånat ut. Jag var därinne i veckor, några få månader, sedan vände vinden och månen gick i moln. Nyckeln blev till damm i mina händer, och vinden tog det. Så nu sitter jag här, med endast minnen kvar. Spelar än lite toner, skrattar återigen och ser nu upp mot dina ögon. Jag översätter genom sinnen, berättar om och om igen, om samma historia. Aldrig kommer den vara sig själv lik. Ditt namn pryder ett av mina verk.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Eriik med Poeter.se id #45695 innehar upphovsrätten